

אבא יקר

אני קורא שוב ושוב את ההקדשה שכתבת בספר שנתת לי
במתנה שבועיים לפני מותך, וככל שאני שם וקורא
הקונטרסיה היא של דברי פריצה הנכתבים ע"י מי שפרצ
לעולמים, וכשאני מביט על כריכת הספר המהוצרת וקורא
את שם הספר "אין מקום רחוק", אין לי ספק שזאת אינה
אלא הצהרה ששם לאחר מותך תמיד תהיה קרוב אלינו
וכשאני מעל על בדפי הספר וקורא את הפתגמים של רבי
נחמן מברסלב, אני רואה את מסכת חייך חולפת לנצח
עין.

אי אפשר לקרוא פתגם כמו זה שאמר "אחת מתכונותיו
של הקושי היא עצם היותו מושלל בזמן. המתנה עשויה
פעמים רבות לעצור " ולא לחשוב על הקשיים שיזעזע
בחייך ובז בז על האמונה והתקווה שאחזו בך. או
למשל הפתגם המסתני באמירה "הצדק נקול קומתך.
נער את הלזיק והתחל מיד מחזש" אין לי ספק ששם
הוא מסקל הרבה מההרהורים שחלפו אצלך. וכך גם זה
שאזם צריק "שלא להתיאש מן המזדמנה התחתונה"
ופתגמים אחרים שבספר שזומה שכתבו במיוחד בשבילך
אבא יקר בדברי הפריצה שכתבת בספר ביקשת "תאשיכו
כמו שאתם" ואנחנו מבימים להתאשק ולאהוב אותך כפי
סאהבנו אותך תמיד ובזעזע השם להתחיל את האהבה
שם לנכדך
אחד הפתגמים שבספר מסתני באמירה "....במקום ששבת

שאתה מסתתרים. אתה רק מתחיל". אבא היקר לצעני
 ולצאוננו "במקום שכולנו חשבנו שפרק חגש מתחיל
 בחייך" השולל רצה אחרת. וסס הסתיימו חייך.
 את צברי הפריצה של סיימת בתוצה על הכל" ואין לנו
 אלא לסיים באותם מילים. "תוצה לך אבא יקר ואהוב על
 כל האהבה שהעשית עלינו בחייך".